

## Katedra trestního práva

### **Posudek konzultanta na rigorózní práci Mgr. Daniela Rajchrta „Povinná mlčenlivost“**

Předložená rigorózní práce obsahuje 95 stran textu a je přehledně a logicky členěna do úvodu, osmi kapitol a závěru. Okruh použité literatury, s ohledem na úzce zaměřené téma, je přiměřený. Vnější úprava práce je velmi pěkná. Po formální stránce splňuje předložená rigorózní práce všechny požadavky na ni kladené.

Autor si za téma své práce zvolil problematiku rozhodně netradiční a současně velmi obtížnou a náročnou na zpracování.

Po stručném úvodu, ve kterém autor charakterizuje zaměření a cíl své práce, se nejdříve věnuje obecným úvahám o povinnosti mlčenlivosti. Správně zde odlišuje mlčenlivost státem stanovenou a mlčenlivost státem uznanou, ačkoliv na posledně zmíněný typ mlčenlivosti jsou i jiné názory a často se do ní řadí pouze případy, kdy povinnost mlčenlivosti nestanoví stát ve svých právních normách, ale uznává mlčenlivost stanovenou v jiných normách (např. tzv. zpovědní tajemství). Souhlasit třeba s tím, že předmětem ochrany jsou jak informace cíleně opatřené, tak i náhodně získané.

Jádro práce tvoří následující kapitoly věnované jednak povinné mlčenlivosti ve zdravotnictví a v advokacii. Správně autor chápe Úmluvu o biomedicíně jako mezník ve vývoji názorů na vztah pacient – lékař (resp. pracovník ve zdravotnictví vůbec). Přehledně je analyzován osobní i věcný rozsah tzv. lékařského tajemství. Souhlasit lze i s kritikou některých pochybení, ke kterým v praxi ve zdravotnických zařízeních dochází. Záslučně je podrobně řešena otázka zproštění mlčenlivosti a v této souvislosti pak třeba kladně hodnotit, že autor zaznamenal nález Ústavního soudu z roku 2006, který je významný právě z pohledu trestního řízení. Pečlivě je zpracován vývoj tzv. advokátního tajemství, včetně problematiky oznamovací povinnosti advokáta a povinnosti překazit trestný čin. I zde je podrobně vyloženo osobní a věcné rozsah povinnosti mlčenlivosti, a to včetně případů, které tuto povinnost prolamují. Sporné otázky, spojené s institutem tzv. advokátního tajemství, autor řeší patrně správně.

V závěru své práce autor srovnává povinnost mlčenlivosti zdravotnických pracovníků a advokátů a definuje shodné znaky, jakož i znaky odlišující. Souhlasit lze s jeho názorem, že v jiných oblastech je povinnost mlčenlivosti (co do věcného i osobního rozsahu, jakož i co do průlomů do takové povinnosti) upravena zpravidla podstatně nedostatečně. Zajímavý je podnět na obecnou právní úpravu těchto otázek.

Celkově lze předloženou rigorózní práci hodnotit jako zdařilou. Autor prokázal dobrou znalost zkoumané problematiky a jejich širších souvislostí, a to nejen pokud jde o právní úpravu, ale rovněž pokud jde o literární zpracování a judikaturu a rovněž pokud jde o názory odborníků z praxe. Nesporným kladem práce je pečlivost a svědomitost zpracování. Po formální i po obsahové stránce je předložená práce bezpochyby způsobilým podkladem pro obhajobu.

Při ústní obhajobě své práce by se autor mohl pokusit nalézt důvody, které patrně vedly k zakotvení možnosti advokáta odmítnout sdělit skutečnosti kryté povinností mlčenlivosti ačkoliv byl klientem této povinnosti zproštěn.

Doporučuji, aby po úspěšné obhajobě a rigorózní zkoušce byl Mgr. Danielu Rajchrtovi udělen titul doktora práv.

V Praze dne 8.12.2009

---

JUDr. Rudolf Vokoun, CSc.  
konzultant

---